

Arrest

nr. 207 387 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DE SMET
Gasthuisstraat 31 A
2440 GEEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 5 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DE SMET en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 augustus 2008 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving, in functie van zijn moeder. Hij verkrijgt op 8 september 2008 een elektronische E-kaart.

1.2. Op 21 augustus 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer

naam : [S.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : 31.08.1990

geboorteplaats: VILNIUS

nationaliteit : Litouwse

Krachtens artikel 44bis§2 en artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België is een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" op datum van 01.06.2005 (PV nr.: AN.65.LB.04B100/2005-GF) opgesteld door de politie te Antwerpen. U werd betrapt op zwartrijden en was niet in bezit van een identiteitsdocument. Daar bij u thuis een geldig Litouws paspoort aangetroffen werd, mocht u zonder meer beschikken.

Op 10.09.2007 meldde uw moeder, [S.S.] (geboren op [...]) van Litouwse nationaliteit) zich bij de stad Mortsels om een verblijfsprocedure op te starten. Zij werd in het bezit gesteld van een bijlage 15 die haar verblijf dekte tot 24.10.2007.

Op 17.12.2007 werd u door de Jeugdrechtsbank te Antwerpen onder toezicht gesteld en werd u verplicht een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard te leveren daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen.

Op 04.02.2008 diende uw moeder een aanvraag tot vestiging als begunstigde van het verblijfsrecht (beschikker voldoende middelen) in bij de stad Mortsels. Op 18.07.2008 werd uw moeder in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 07.08.2008 diende u te Mortsels een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neergaande lijn" (bijlage 19) in. Op 08.09.2008 werd u verblijfsrecht toegekend en werd u in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 15.12.2008 kreeg u van de Jeugdrechtsbank te Antwerpen een berisping daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was.

Op 03.11.2009 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren (vervangende gevangenisstraf: 5 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen en verwondingen (feit gepleegd op 18.10.2008).

Op 22.06.2010 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren (vervangende gevangenisstraf: 8 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht (feit gepleegd op 10.10.2009).

Op 26.10.2010 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing met geweld of bedreiging; aan opzettelijke slagen of verwondingen (feit gepleegd op 23.12.2009).

Op 13.09.2011 bood u zich aan bij de gevangenis van Antwerpen. De werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 22.06.2010 werd niet nageleefd waardoor de vervangende gevangenisstraf van 8 maanden ten uitvoer gekomen is.

Op 12.11.2011 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 27.04.2012 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van een veroordeling bij verstek gewezen door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 06.04.2012. Tegen deze veroordeling tekende u verzet aan op 28.04.2012 en op 15.05.2012 werd u door de

correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot werkstraf van 70 uren (vervangende gevangenisstraf: 12 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feit gepleegd op 17.12.2011).

Op 15.05.2012 werd u voorlopig In vrijheid gesteld.

Op 18.12.2013 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maand met daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal op heterdaad betrapt, bij nacht, met geweld of bedreiging om uw vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 13.01.2013).

Op 20.06.2014 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren (vervangende gevangenisstraf: 15 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, bij nacht, door twee of meer personen (feiten gepleegd op 25.07.2013).

Op 16.02.2015 bood u zichzelf aan bij de gevangenis van Antwerpen.

Op 03.03.2015 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel gedurende 5 jaar behalve 15 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal bij nacht met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; aan opzettelijke slagen of verwondingen gepleegd op een minderjarige, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (3 personen); aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feiten gepleegd in de nacht van 23 op 24 mei 2011 en op 04.07.2011).

Op 07.04.2015 werd u elektronisch toezicht toegekend.

Op 27.06.2015 ontdeed u zich van uw enkelband om dan bijna 9 maanden spoorloos te blijven.

Op 14.03.2016 werd u terug aangehouden en opgesloten in de gevangenis.

Op 06.04.2017 werd u door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden omdat u zich schuldig gemaakt had aan weerspanningheid (feit gepleegd op 13.07.2013).

De werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 20.06.2014 werd niet nageleefd waardoor op 29.06.2016 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 15 maanden ten uitvoer te leggen.

+++

Op 24.05.2017 werd u op de hoogte gebracht van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijst die u invulde op 08.06.2017 blijkt dat u Engels en Frans kan lezen; dat u Nederlands kan lezen en schrijven; dat u daarnaast ook basiskennis heeft van de Russische, Litouwse en Bulgaarse taal; dat u sinds 2004 In België bent; dat u geen reisdocumenten meer heeft; dat u geen ziekte heeft die u zou belemmeren te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor uw verblijf in de gevangenis bij uw ouders op het adres [...] te Hemiksem woonachtig was; dat uw ouders inmiddels woonachtig zijn te [...] te Hoboken; dat u een duurzame relatie heeft met [V.D.E.L.]; dat uw moeder, [S.S.], uw stiefvader, [A.V.], uw broers [A.D.] en [S.R.] allen in België woonachtig zijn op het adres [...] te Hoboken; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie hebt in een ander land dan België; dat uw opa, [L.V.], en uw oma, [L.A.], in Litouwen woonachtig zijn; dat uw oma ziek is en hiervan attesten uit Litouwen kan voorleggen; dat u geen minderjarige kinderen heeft in een ander land dan België; dat attesten van uw school, van de opleidingen die u volgde in de gevangenis, alsook een brief van Vocvo (Vlaams Ondersteuningscentrum

Volwassenenonderwijs) bijgevoegd zullen worden; dat inzake uw beroepstraject een uittreksel van de VDAB en een attest dat getuigt van het feit dat u ingeschreven bent voor een opleiding voorgelegd zullen worden; dat u nog nooit gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u nog nooit veroordeeld/opgesloten werd in een ander land dan België; dat u de redenen waarom u niet naar uw herkomstland terug kan keren, zal uiteenzetten in een brief. In bijlage bij de vragenlijst diende u volgende documenten in: een attest gezinssamenstelling d.d. 16.02.2017; een kopie van de identiteitskaart van uw vriendin [V.D.E.L.]; enkele brieven van uw vriendin; een uittreksel van het telefoonverkeer tussen u, uw vriendin en uw familie tijdens uw detentie; een brief d.d. 07.06.2017 van de onderwijscoördinator van de Penitentiaire Inrichting Wortel i.v.m. de door u gevolgde opleidingen; Deelcertificaat van de module "Verkoop (banket)bakkerij- en aanverwante producten" gegeven te Turnhout op 25.04.2017; Deelcertificaat van de module "Broden en harde luxe" gegeven te Turnhout op 25.04.2017; Deelcertificaat van de module "Taarten op basis van gistdegen" gegeven te Turnhout op 25.04.2017; een uittreksel van de VDAB d.d. 06.06.2017; een fiscale fiche van 2011; 2 brieven van de VDAB i.v.m. uw opleiding tot bekister-ijzervlechter d.d. 10.05.2017 en 07.06.2017 en een zelfgeschreven brief. Op 09.06.2017 maakte uw raadsman nog volgende documenten over: een attest van regelmatige lesbijwoning van AG Stedelijk Onderwijs studierichting Nijverheid voor de periode van 01.09.2004 tot 30.06.2005 en een mail van de leerlingenadministratie van de Spectrumschool te Deurne waaruit blijkt dat u aldaar ingeschreven was van 11.09.2006 tot 26.03.2007. Tenslotte werden op 15.06.2017 volgende documenten overgemaakt: individuele rekening Synergie Belgium nv voor 2014 en 2015; historiek van de adressen d.d. 15.06.2017 en een zelfgeschreven brief.

+++

U woont sinds 2004 in België, het is echter pas op 07.08.2008 dat u het nodige deed om uw verblijfssituatie in orde te brengen waardoor u op 08.09.2008 verblijfsrecht verkreeg. Reeds vanaf jonge leeftijd lijkt u problemen met de autoriteiten te hebben, getuige hiervan het feit dat u reeds als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de Jeugdrechtbank. Sinds u op 31.08.2008 meerderjarig werd, liep u maar liefst 8 correctionele veroordelingen op. Hierbij waren 4 werkstraffen, maar minstens twee daarvan werden vervangen door een gevangenisstraf ten gevolge van de niet-naleving ervan. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoordelijk gedraagt. Uit het vonnis d.d. 03.03.2015 blijkt dat u deel uitmaakte van een groep jongeren die bekend stonden als amokmakers en afpersers van jongeren. Enig weerwoord van de slachtoffers werd beantwoord met bedreigingen en/of buitensporig geweld. Alle slachtoffers waren duidelijk bang van jullie en vreesden repercussies als ze klacht zouden neerleggen. De feiten die u pleegde zijn laakbaar, getuigen van weinig zelfbeheersing en tonen een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Ondanks meerdere straffen, bleef u volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf u vreemd is. Op 27.06.2015 ging u zelfs zover dat u zich eigenhandig onttreed van uw enkelband en u verdween spoorloos tot u op 14.03.2016, 261 dagen later, uiteindelijk weer aangehouden werd. Dit getuigt van het feit dat u niet geneigd bent u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden en bevestigt uw onbetrouwbaar karakter. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, vermag hier geen afbreuk aan te doen. Uit de gerechtelijke voorgaande die hierboven werden vermeld blijkt onomstotelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw verblijfsrecht rechtvaardigen.

+++

Uw moeder, [S.S.] (geboren op [...], recht op verblijf, Litouwse nationaliteit), uw stiefvader, [A.V.I.] (geboren op [...], recht op verblijf, Bulgaarse nationaliteit), uw broer, [S.R.] (geboren op [...], recht op verblijf, Litouwse nationaliteit), en uw halfbroer, [A.D.] (geboren op [...], recht op verblijf, Bulgaarse nationaliteit), zijn allen woonachtig in België en jullie woonden allen samen op eenzelfde adres voor u in de gevangenis belandde. Zij bezoeken u in de gevangenis en u hebt regelmatig telefonisch contact met uw moeder en broer. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de

bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu moet worden vastgesteld dat u geboren werd op [...] en dat u momenteel dus bijna 28 jaar oud bent. Er is niet gebleken dat u niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Uit het loutere feit dat jullie allen op eenzelfde adres woonachtig zijn, kan niet afgeleid worden dat er in casu sprake zou zijn van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw moeder en stiefvader kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen jullie worden afgeleid. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

U geeft aan een duurzame relatie te hebben met [V.D.E.L.] (geboren op [...], Belgische nationaliteit) en u legt in dit verband een aantal van haar brieven aan u voor. Uit de momenteel voorliggende gegevens blijkt echter niet dat de relatie die u heeft met [V.D.E.L.] voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen.

De contacten met familie, vrienden en vriendinnen in België kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken in Litouwen of elders of middels moderne communicatiemiddelen.

Wat er ook van zij, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden.

+++

Zoals reeds eerder vermeld, woont u sinds 2004 in België, u was toen 13 of 14 jaar oud. Het is pas op 07.08.2008 dat u het nodige deed om uw verblijfssituatie in orde te brengen en op 08.09.2008 verkreeg u recht op verblijf. De omstandigheid dat u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen buitengewone omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf ingetrokken is, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Gezien u toch voor een deel opgegroeid bent in Litouwen, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. Hoewel u aanhaalt dat u het Litouws bijna vergeten bent, is het aannemelijk dat u nog steeds over een zekere kennis van de taal beschikt en dat u daardoor de taal vrij snel weer voldoende onder de knie zou kunnen krijgen indien u naar Litouwen terug zou keren. Uw grootouders zijn volgens uw verklaringen nog woonachtig in Litouwen, zij kunnen u eventueel -in de mate van het mogelijke, gezien de ziekte van uw grootmoeder- helpen om uw kennis van de taal zo snel mogelijk te verbeteren en om uw leven opnieuw uit te bouwen in Litouwen. Uw familie en vrienden in België kunnen u ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Litouwen.

Het gegeven dat u in België gewerkt hebt en dat u geschikt bevonden bent om een opleiding bekisterijzervlechter te gaan volgen in het VDAB competentiecentrum te Herentals, doet niets af aan het feit dat u een gevaar vormt voor de openbare orde. Wat uw werkverleden in België betreft dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Uit uw administratief dossier blijkt dat u ingeschreven was als zelfstandige van 21.06.2010 tot 31.12.2011, voorts hebt u van juli 2014 tot januari 2015 ruim 60 dagen interim-arbeid verricht. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw

verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Het verzoekschrift

In een eerste, tweede en derde middel, die gelet op hun samenhang samen worden onderzocht, voert verzoeker de schending aan van:

- artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991);
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht;
- het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat de middelen in zijn syntheseseminarie als volgt samen:

“a) Eerste middel: recht op eerbieding privé- en gezinsleven - artikel 8 EVRM

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken een einde stelt aan het recht op verblijf van verzoeker ingevolge artikel 44 bis, §2 van de Wet van 15 december 1980 schendt zij het artikel 8 EVRM.

Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als juridische gezin alsmede impliceert het een verblijfsrecht.

Vooreerst is er het gegeven dat verzoeker gedurende enkele jaren een duurzame relatie onderhoudt met [V.D.L.], geboren te [...] op [...] en wonende te 2180 Ekeren, [...] (zie bijlage stuk 4).

Daarnaast verblijven de moeder en broers van verzoeker eveneens en op legale wijze in België verblijven, en de enige, zeer beperkte band met Litouwen zijn de grootouders van verzoeker, waarvan de grootmoeder thans ernstig ziek is (zie stuk 17). Bovendien zijn de grootouders van verzoeker de Litouwse taal niet machtig en spreken zij enkel Russisch. Een terugkeer naar Litouwen, waar verzoeker geen enkele band mee heeft, zou dan ook nefaste gevolgen hebben.

Verzoeker wil graag werken zodat hij zijn eigen inkomen kan vergaren en in de toekomst geen beroep hoeft te doen op anderen. In die zin werd reeds goedkeuring bekomen om een opleiding tot bekister-ijzervlechter te volgen via VDAB.

Het kan niet ernstig betwist worden dat in het begin van zijn vrijlating verzoeker volledig afhankelijk zijn van zijn moeder, broer, stiefvader en halfbroer aangezien hij over geen enkel inkomen beschikt om voor een dak boven zijn hoofd te zorgen. Het zal zonder twijfel nog geruime tijd duren na de vrijlating van verzoeker alvorens hij zelf over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zal beschikken gezien hij nog een opleiding tot een goed einde dient te brengen.

Er zijn wel degelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de normale affectieve banden zoals vereist cfr. de heersende rechtspraak.

Verzoeker heeft intussen bijna 2 jaar in de gevangenis verbleven zodat de nodige begeleiding vereist is bij de re-integratie in de maatschappij waarbij de familie een essentiële rol speelt.

Verzoeker heeft structuur en begeleiding nodig, hetgeen vaststaat en meermaals op de zitting van de Strafvuistvoeringsrechtbank herhaald werd, zowel door de directie, PSD, het Openbaar Ministerie als de Rechter zelf...

De aanwezigheid van zijn ouders en broers is dan ook noodzakelijk voor verzoeker, zaken die hem niet kunnen geboden worden in Litouwen aangezien hij aldaar aan zijn lot zou overgelaten worden.

Het feit dat verzoeker afhankelijk is van zijn moeder en broer blijkt eveneens uit het gegeven dat deze diverse keren per maand gelden storten op de rekening van verzoeker in de Strafinrichting te Wortel (zie stuk 15) alsmede vooraleer verzoeker aanspraak kon maken op penitentiaire verloven talloze keren op

bezoek zijn gekomen in de strafinrichting (zie stukken 13 en 14). Dit wijst zowel op een financiële als morele afhankelijkheid.

Daarenboven is er het gegeven van deze recente relatiebreuk tussen moeder en stiefvader én de verhuis van broer [R.] naar een appartement met zijn vriendin, zodat verzoeker de enige man in huis zal worden en mee dient te zorgen voor zijn moeder en jongere broer (zie stuk 16). [D.] is thans amper 5 jaar en heeft uiteraard nood aan een vaderfiguur, een rol die verzoeker thans voor hem reeds vervuld doch beter zal kunnen vervullen van zodra hij vrijgelaten wordt en terug bij zijn moeder kan gaan wonen. Verzoeker terugsturen naar Litouwen vergroot de kans dat er opnieuw wederrechtelijke feiten zouden gepleegd worden aangezien hij aldaar geen onderdak, noch familie en vrienden heeft.

Eén en ander wordt bevestigd in het actualisatieverslag met het oog op elektronisch toezicht dd. 10.05.2017, uitgaande van de psychosociale dienst van de Strafinrichting Wortel (zie stuk 7 p.2), hieronder in extenso weergegeven:

"De combinatie van groepsdruk, beïnvloeding, alcoholgebruik tijdens het uitgaan, gebrek aan controle en dagdagelijkse structuur lijken aan de basis te liggen van de gepleegde feiten.

...

Een zinvolle dagbesteding en een begeleiding lijken hiervoor noodzakelijk."

Dergelijke zinvolle dagbesteding en begeleiding zal enkel geboden kunnen worden als verzoeker in België blijft.

Verzoeker spreekt eveneens perfect Nederlands. Hij kan de taal zeer goed begrijpen, spreken en zelfs schrijven. Daarenboven beschikt hij over een basisnotie Engels en Frans. Litouws is verzoeker totaal niet machtig. Hij heeft aldaar steeds op een school gezeten waar ze les gaven in het Russisch, de taal die ze bovendien thuis ook spraken doch thans amper gesproken wordt in Litouwen.

Voor zover verzoeker dient terug te keren naar diens land, dan wel minstens het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, betekent dit onvermijdelijk een schending van art. 8 E.V.R.M. dat het recht op gezins- en privéleven waarborgt.

Het staat vast dat het privé- en gezinsleven van verzoeker zich volledig in België afspeelt en hij met zijn land van herkomst, zijnde Litouwen, geen enkel concrete band meer heeft, maar enkel nog een theoretische, namelijk zijn nationaliteit.

Verzoeker toont afdoende aan dat er onoverkomelijke obstakels zijn om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten.

Dat het middel bijgevolg gegrond is en minstens op grond hiervan de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot beëindiging van het verblijf dient te worden nietig verklaard.

b) Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen genomen worden en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien.

Door de overheid werd geenszins afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker en de door de latere uitvoering van die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

Het staat vast dat de beslissing niet op redelijke wijze werd genomen.

In de afweging van keuzemogelijkheden moet de overheid voldoende gewicht geven aan de belangen van de burgers, inclusief de familie van verzoeker. De overheid beperkt de nadelen van een beslissing voor de burger zo veel mogelijk. Een gekozen sanctie moet in verhouding staan tot de begane misstap van de burger.

Artikel 44bis §2 van de Vreemdelingenwet stelt dat dergelijke beslissing tot intrekking enkel kan genomen worden om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Van geen van beide is in deze sprake!

Vooreerst wijst verzoeker alhier op de inhoud van de diverse verslagen van het personeel in de gevangenis, met name de PSD (psychosociale dienst) en de directie.

Zie en lees:

- Stuk 7: verslag PSD dd. 10/05/2017: pagina 2:

"Betrokkene is vriendelijk en correct in contact."

...

"Betrokkene is heden tewerkgesteld binnen de groendienst. Disciplinair stellen er zich geen problemen"

- Stuk 8 : verslag PSD 09/09/2016: pagina 7:

"We houden in het achterhoofd dat betrokkene zijn werkstraffen destijds met goed gevolg zou uitgevoerd hebben en dus mogelijk wel vatbaar is voor structuur aanbrengende ingrepen."

...

"De detentie eist dus wel zijn tol op emotioneel vlak, betrokkene is niet onverschillig en geeft blijk van een integratie in het gezin."

...

"Dit wil mogelijk zeggen dat hij het echt wel over een andere boeg wil gooien..."

- Stukken 9 en 10: advies directie betreffende ET 19/05/2017 en betreffende periodieke uitgaansvergunningen 09/05/2017 :

"Betrokkene lijkt vatbaar voor justitiële interventies. Hij stelt spijt te hebben van de weg die hij gekozen heeft."

- Stuk 10 : advies directie betreffende periodieke uitgaansvergunningen 09/05/2017:

"Heden lijkt betrokkene oprecht gemotiveerd om zijn leven terug op het juiste spoor te krijgen."

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich voor haar beslissing op het verleden en kijkt geenszins naar het heden, laat staan naar de toekomst.

Zie bijvoorbeeld: 'onverantwoordelijk gedraagt' op p. 3 van de beslissing. In het verleden is het onder invloed van diverse factoren (alcohol en slechte vrienden) af en toe misgelopen maar de laatste jaren gedraagt verzoeker zich voortreffelijk, eveneens de laatste jaren voor zijn arrestatie (zie voorgaande adviezen directie en PSD - stukken 7 t/m 10).

Zie ook de laatste zin van de 2e alinea op p. 3 van de betwiste beslissing waarin de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat enige verbetering in uw gedag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en acuut gevaar dat u vormt voor de openbare orde, niet kan worden vastgesteld.

Dit is allen foutief, strookt niet met de werkelijkheid en valt geenszins te verantwoorden.

In de beslissing wordt een hele opsomming gedaan van de voorgaanden van verzoeker, o.a. jeugdossier en correctionele veroordelingen, dewelke niet aantonen dat verzoeker THANS en ACTUEEL nog dezelfde persoon zou zijn en om die reden een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Thans gedraagt verzoeker zich voorbeeldig, wat eveneens bevestigd wordt door het gevangenis-personeel, inclusief directie (zie verslagen - stukken 7 t/m 10).

Eveneens tracht verzoeker, ondanks zijn gebrek aan inkomen en met financiële hulp van zijn familie, al zijn schulden af te lossen zowel opzichts de FOD Financiën als de burgerlijke partij (zie stukken 6 en 11). Dit is zeer bewonderenswaardig te noemen en dergelijke handelingen geven overduidelijk blijk van goed gedrag en het opnemen van verantwoordelijkheid voor zijn daden.

Uit het schrijven van dhr. [W.] (burgerlijke partij) dd. 06.09.2017 blijkt eveneens dat verzoeker nooit op de hoogte werd gesteld door zijn voormalige raadsman over deze vordering noch een vraag naar mogelijke afbetalingen rechtstreeks dan wel via zijn voormalige raadsman mocht ontvangen. Verzoeker kan dan ook niets verweten. Van zodra zijn raadsman dewelke gelast werd in het kader van de reclassering van verzoeker m.o.o. een voorlopige invrijheidsstelling kennis nam van de schulden van verzoeker, werd samen naar een oplossing gezocht om deze op redelijke wijze af te betalen. Hetgeen eveneens onmiddellijk geschiedde.

Tevens werd de nodige begeleiding en opleiding bekomen om de reclasseringskansen van verzoeker te optimaliseren.

In de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt het feit dat verzoeker pas in 2008 zijn verblijfsrecht in orde maakte verweten.

Vooreerst is dit niet correct aangezien in 2004 bij binnenkomst wel degelijk het nodige verblijfsrecht werd bekomen (verblijf minder dan 3 maanden). Van zodra de kogel door de kerk was en verzoeker samen met zijn broer en moeder een degelijk leven hadden opgebouwd, werden de nodige stappen voor een langdurige verblijfstitel genomen. Verzoeker was minderjarig op dat moment en zich in geen geval bewust van de geldende wetgeving en in de onmogelijkheid om zelf de nodige stappen te zetten. Verzoeker kan dan ook niets verweten worden.

De werkstraffen werden eveneens niet moedwillig door verzoeker niet uitgeoefend. Hij was hier eenvoudigweg niet van op de hoogte want anders had hij deze sowieso tot een goed einde gebracht. Hij had op de zitting geen advocaat en verdedigde zichzelf. Hij wist wel dat hij een werkstraf moest uitvoeren, maar was niet op de hoogte van de verdere procedure. Hij ging er verkeerdelijk vanuit dat hij per brief verwittigd zou worden, maar in werkelijkheid moest hij zich aanmelden bij het Justitiehuis, wat hij dus niet gedaan heeft.

Verweerster poneert dat verzoeker zich enkel zal onthouden van nieuwe misdrijven zolang hij onder toezicht staat. Uiteraard is dit niet ernstig. Vooreerst blijkt het tegendeel uit het feit dat verzoeker gedurende de laatste jaren voor de uitvoering van de tussengekomen vonnissen zich onthouden heeft van elke criminele activiteit. Daarnaast dient verzoeker de mogelijkheid te worden geboden om dit nogmaals aan te tonen, hetgeen kortelings zou plaatsvinden in het kader van zijn reclassering.

De Strafvuiteringsrechtbank te Antwerpen heeft in haar vonnis dd. 31.08.2017 immers duidelijk gesteld dat het reclasseringsplan van verzoeker eindelijk op punt stond doch één en ander niet kan worden toegekend gelet op het ter discussie staan van zijn verblijfsrecht (zie stuk 18).

Uit voorgaande argumentatie en de bijhorende stavingsstukken blijkt afdoende dat een terugkeer naar Litouwen, het land van herkomst van verzoeker, disproportioneel is.

Het tweede middel dient dan ook te worden aangenomen als zijnde gegrond.

c) Derde middel: schending materiële motiveringsplicht - artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
Artikel 44bis Vreemdelingenwet stelt dat er sprake moet zijn van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid die actueel zijn.

In dergelijk beslissing dient de overheid eveneens de feitelijke gegevens te vermelden op grond waarvan zij meent één van de weigeringsgronden te kunnen invoeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich voor haar beslissing op het verleden en kijkt geenszins naar het heden, laat staan naar de toekomst. Dit valt geenszins te verantwoorden.

In de beslissing wordt een hele opsomming gedaan van de voorgaande van verzoeker, o.a. jeugdossier en correctionele veroordelingen, dewelke niet aantonen dat verzoeker THANS en ACTUEEL nog dezelfde persoon zou zijn en om die reden een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Zonder rekening te houden met de actuele toestand en het gedrag van verzoeker sinds hij in de gevangenis verblijft, besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker niet geneigd is om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm waarbij hij zich aan de wet moet houden en onbetrouwbaar zou zijn én er geen enkele verbetering kan worden vastgesteld in zijn gedrag dat afbreuk doet aan het ernstig, reëel en acuut gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde.

Dit is absoluut onterecht en het tegendeel wordt thans bewezen door verzoeker, mede aan de hand van de talloze stukken die gevoegd worden aan onderhavige syntheseseminarie en het gedinginleidend verzoekschrift.

Terwijl de formele en materiele motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereisten, en is derhalve in strijd met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

De bestreden beslissing is totaal foutief gemotiveerd aangezien de motivering geenszins strookt met de werkelijkheid!

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig en onvoldoende wat haar motivering betreft. Het derde middel dient dan ook te worden aangenomen als zijnde gegrond."

4. Onderzoek van het beroep

A. Juridisch kader

4.1. De Raad herinnert eraan dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Er moet ook worden geduïd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De Raad kan derhalve geen rekening houden met nieuwe documenten die verzoeker pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

A.1. De wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken

4.2. Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017; hierna: de wet van 24 februari 2017) het volgende voor ogen had: "Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd."

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat "[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit." (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat *“het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.”* Om deze situatie te verbeteren, bepaalt *“het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds”* waarbij de wetgever *“volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt”* daar de *“betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet.

- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie het verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Deze artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van voormelde wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt heden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt heden het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

A.2. Uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ zoals opgenomen in de wet van 24 februari 2017

4.4. Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, zoals omschreven in punt 3.2, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide, in punt 3.2. omschreven, categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T.*).

De uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

4.5. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen

dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” en “*dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

4.6. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

4.7. In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van richtlijn 2004/38/EG zit een evenredigheidstoets vervat die inhoudt dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

De Raad stelt derhalve vast dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die hierna in punten 3.9 en 3.10 wordt toegelicht, in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd.

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de staatssecretaris overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het HvJ, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

4.8. Deze uitlegging van de begrippen over openbare orde en nationale veiligheid door het HvJ, zoals hierboven weergegeven, bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een nationale bepaling die een aanknopingspunt heeft met het Unierecht. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, immers rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Wanneer de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is met het Unierecht, zoals in casu, moet dus rekening worden gehouden met de rechtspraak van het HvJ. Van een aanknopingspunt is sprake wanneer een situatie valt binnen de werkingssfeer van richtlijn 2004/38/EG of van de artikelen 20 en 21 van het VWEU. In het bijzonder betreffen zulke situaties:

- de Unieburgers bedoeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet (verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG);
 - de familieleden van Unieburgers bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 VWEU);
 - de familieleden van Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 21 VWEU);
 - de ouders van minderjarige Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 20 VWEU);
- (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53-443, p.18, GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.1 tot B.59.8; Parl.St Kamer, 2015-2016, nr. 54-1696, p. 27-30).

A.3. Artikel 8 van het EVRM

4.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

4.10. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze vreemdeling worden uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

4.11. De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium, vermeld in punt 3.11, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

4.12. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familieleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

B. Individuele beoordeling

4.13. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vermeldt, volgt dat de staatssecretaris verzoeker beschouwt als een familielid van een Unieburger c.q. Belg die over een duurzaam verblijfsrecht beschikt. Verzoeker geniet derhalve een verhoogde verblijfsbescherming. De staatssecretaris kan, overeenkomstig artikel 44bis, § 2 van de

Vreemdelingenwet, een duurzaam verblijfsrecht immers enkel beëindigen indien er “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” aanwezig zijn.

Een toepassing van de artikelen 44bis, § 2 en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet vereist een individueel onderzoek en een afweging van de relevante gegevens in het voorliggende geval. Er moet op kenbare wijze worden beoordeeld of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt ter bescherming van de openbare orde. Uit de beslissing tot beëindiging van verblijf moet dit onderzoek naar en de afweging van alle specifieke omstandigheden van het geval blijken (cfr. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; cfr. ABRvS (NL) 30 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:4075).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris is nagegaan of er “*ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid*” voorhanden zijn en oordeelde dat dit wat verzoeker betreft het geval is. Er wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke gedragingen van verzoeker die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing. Er wordt toegelicht waarom volgens de staatssecretaris deze persoonlijke gedragingen van een zodanige ernst zijn dat er in casu kan worden gesproken van “*ernstige redenen van openbare orde*”.

Er wordt in de bestreden beslissing een overzicht gegeven van de strafbare feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt. Hierbij wordt ook melding gemaakt van de veroordelingen die hiervan het gevolg waren, en de telkens opgelegde strafmaat.

Reeds tijdens zijn minderjarigheid pleegde verzoeker feiten van afpersing door twee of meer personen, met vertoon of gebruik van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of door het doen geloven dat men gewapend is en van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, waarvan ook eenmaal met vertoon of gebruik van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of door het doen geloven dat men gewapend is. Voor dergelijke feiten werd verzoeker op 17 december 2017 door de jeugdrechtbank van Antwerpen onder toezicht gesteld en werd hem een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard opgelegd en werd hem op 15 december 2018 door de jeugdrechtbank van Antwerpen een berisping gegeven.

Na zijn meerderjarigheid maakte verzoeker zich op 18 oktober 2008 schuldig aan opzettelijke slagen en verwondingen. Hij werd hiervoor op 3 november 2009 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren met een vervangende gevangenisstraf van 5 maanden.

Op 10 oktober 2009 ging verzoeker over tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht. Op 22 juni 2010 volgde een nieuwe veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Er wordt verzoeker een werkstraf van 80 uren opgelegd en een vervangende gevangenisstraf van 8 maanden. Omdat verzoeker deze werkstraf niet naleefde, viel hij terug op de vervangende gevangenisstraf.

Verzoeker ging op 23 december 2009 opnieuw over tot afpersing met geweld of bedreiging en opzettelijke slagen of verwondingen, waarvoor hij op 26 oktober 2010 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar.

In de nacht van 23 op 24 mei 2011 en op 4 juli 2011 pleegde verzoeker feiten van diefstal bij nacht met geweld of bedreiging, door twee of meer personen en van opzettelijke slagen en verwondingen, met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, waaronder op de persoon van een minderjarige. Hij werd voor deze feiten op 3 maart 2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve 15 maanden.

Op 17 december 2011 maakte verzoeker zich andermaal schuldig aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebbende. Hij werd op 15 mei 2012 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 70 uur en een vervangende gevangenisstraf van 12 maanden.

Verzoeker werd op 13 januari 2013 op heterdaad betrapt op poging tot diefstal, bij nacht, met geweld of bedreiging om de vlucht te verzekeren. Hij werd hiervoor op 18 december 2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 13 juli 2013 maakte verzoeker zich schuldig aan weerspanning, feit waarvoor hij op 6 april 2017 door de correctionele rechtbank van Hasselt wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Op 25 juli 2013 werd verzoeker op heterdaad betrapt op diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens of door het te doen uitschijnen dat men gewapend is. Hij werd voor deze feiten op 20 juni 2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uur en een vervangende gevangenisstraf van 15 maanden. Deze werkstraf werd andermaal niet nageleefd, waardoor werd beslist de vervangende gevangenisstraf ten uitvoer te leggen.

De staatssecretaris stelt dat de ernst van de gepleegde feiten – meer bepaald ernstige gewelddelicten, ook op de persoon van een minderjarige en ernstige feiten van diefstal, veelal gepaard gaande met verzwarende omstandigheden, zoals gepleegd bij nacht, met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens of het doen geloven dat men gewapend is, gepleegd in groep – en de volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid die blijkt uit verzoekers persoonlijke gedragingen onomstotelijk aantonen dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van het verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen. Hij benadrukt dat verzoeker reeds sinds jonge leeftijd problemen heeft met de autoriteiten, getuige hiervan het gegeven dat hij als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de jeugdrechtbank, en dat verzoeker sinds de meerderjarigheid maar liefst acht maal correctioneel werd veroordeeld. Hij wijst erop dat verzoeker deel uitmaakte van een groep jongeren die bekend stonden als amokmakers en afpersers van jongeren en waarbij elk weerwoord van de slachtoffers werd beantwoord met bedreigingen en/of buitensporig geweld. Hij stelt dat alle slachtoffers duidelijk bang waren van verzoeker en zijn groepsleden en repercussies vreesden als ze klacht zouden neerleggen. Hij benadrukt dat de gepleegde feiten laakbaar zijn en getuigen van weinig zelfbeheersing en een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. De staatssecretaris wijst er daarnaast op dat, ondanks meerdere straffen, verzoeker bleef volharden in zijn onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag. Hij wijst er ook op dat 2 van de 4 opgelegde werkstraffen werden omgezet naar een gevangenisstraf als gevolg van de niet-naleving ervan. Daarenboven ontdeed verzoeker zich op 27 juni 2015 eigenhandig van zijn enkelband en leefde hij een kleine 9 maanden ondergedoken. De staatssecretaris oordeelt dat dit andermaal verzoekers onverantwoordelijk gedrag aantoont waarbij hij het niet nodig acht zijn verplichtingen na te komen en zich te conformeren aan de maatschappelijke normen en geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen. Hij stelt dat redelijkerwijze kan worden gesteld dat verzoekers karakter onbetrouwbaar is en dat schuldgevoel of spijt na een misdrijf hem vreemd is en hij de ernst van zijn daden niet inziet of wenst in te zien. Hij is van mening dat een verbetering in verzoekers gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, niet kan worden vastgesteld. Hij stelt dat gelet op de volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid het helemaal niet valt uit te sluiten dat verzoeker in de toekomst opnieuw zal overgaan tot het plegen van strafrechtelijke feiten. Het gegeven dat verzoeker reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, doet hieraan volgens de staatssecretaris geen afbreuk.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de staatssecretaris wel degelijk een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker. De staatssecretaris gaat in op de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid en op de aard, omvang en ernst van de concreet gepleegde feiten van openbare orde en het herhaalde karakter ervan. Door te onderzoeken wat in essentie de mate van gevaar is voor de samenleving dat voortvloeit uit het criminele gedrag van verzoeker, heeft de staatssecretaris conform de rechtspraak van het HvJ gehandeld, en ook meteen een toetsing gedaan aan het eerste Boulif/Üner criterium.

De gedane beoordeling toont wel degelijk ook aan dat de staatssecretaris is nagegaan of het persoonlijk gedrag van verzoeker naast een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging, ook nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat de staatssecretaris, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 65).

In dit verband wordt, zo wordt herhaald, benadrukt dat verzoeker bleef volharden in zijn onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, ondanks verschillende veroordelingen. De staatssecretaris wijst er ook op dat 2 van de 4 opgelegde werkstraffen werden omgezet naar een gevangenisstraf als gevolg van de niet-naleving ervan. Daarenboven ontdeed verzoeker zich op 27 juni 2015 eigenhandig van zijn enkelband en leefde hij een kleine 9 maanden ondergedoken. De staatssecretaris oordeelt dat dit

andermaal verzoekers onverantwoordelijk gedrag aantoont waarbij verzoeker het niet nodig acht zijn verplichtingen na te komen en zich te conformeren aan de maatschappelijke normen en geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen. Hij stelt dat redelijkerwijze kan worden gesteld dat verzoekers karakter onbetrouwbaar is en dat schuldgevoel of spijt na een misdrijf hem vreemd is en hij de ernst van zijn daden niet inziet of wenst in te zien. Hij is van mening dat een verbetering in verzoekers gedrag die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, niet kan worden vastgesteld. Hij stelt dat gelet op de volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid het helemaal niet valt uit te sluiten dat verzoeker in de toekomst opnieuw zal overgaan tot het plegen van strafrechtelijke feiten. Het gegeven dat verzoeker reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, doet hieraan volgens de staatssecretaris geen afbreuk.

4.14. Verzoeker toont als dusdanig niet aan de staatssecretaris in de bestreden beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. De Raad acht het, in het licht van de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval, verder niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu oordeelt dat deze omstandigheden een belangrijkere graad van ernst vertonen dan gewone “redenen”, minstens toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat zich een andersluidende beoordeling opdringt. Verzoeker geeft weliswaar aan te betwisten dat er in zijn hoofd sprake is van ernstige redenen van openbare orde, maar hij betwist met zijn uiteenzetting niet zozeer dat de door hem gepleegde feiten en zijn persoonlijke gedragingen op zich kunnen wijzen op ernstige redenen van openbare orde zoals bedoeld in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, wel dat de ernstige redenen van openbare orde nog een voldoende actueel karakter hebben. Hierop wordt verder ingegaan. Er blijkt dan ook op zich niet dat de staatssecretaris in casu ten onrechte heeft vastgesteld dat de gepleegde feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker wijzen op “ernstige redenen” van openbare orde zoals bedoeld in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.15. Waar verzoeker betwist dat de ernstige redenen van openbare orde nog een voldoende actueel karakter hebben, verwijst hij in de eerste plaats naar een negatief advies voor elektronisch toezicht van een psycholoog van 10 mei 2017, een negatief advies voor elektronisch toezicht en beperkte detentie van een psycholoog van 9 september 2016, een verslag en advies van de directeur betreffende elektronisch toezicht van 9 mei 2017 en een advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning van 9 mei 2017. Hij stelt dat hieruit blijkt dat hij zich de laatste jaren voortreffelijk heeft gedragen en er wel degelijk sprake is van een verbetering in zijn gedrag. Hij geeft aan te betwisten dat hij actueel nog dezelfde persoon is en er actueel nog een (ernstig) gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker stelt nog dat hij tracht, ondanks zijn gebrek aan inkomen en met financiële hulp van zijn familie, zijn schulden aan de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën en de burgerlijke partij af te lossen. Hij stelt dat dit wel degelijk getuigt van goed gedrag en het opnemen van verantwoordelijkheid voor zijn daden. Verzoeker voegt een schrijven van de FOD Financiën van 7 juli 2017 met de penale boeten die hij nog is verschuldigd als gevolg van zijn veroordelingen en waarbij melding wordt gemaakt van een totaal verschuldigd bedrag van 2.816,47 euro en waarvoor een aflossingsplan is toegestaan voor 25 euro per maand. Tevens voegt hij briefwisseling met een van zijn slachtoffers die zich burgerlijke partij stelde in verband met een betaling van de opgelegde schadevergoeding.

De vaststelling dringt zich op dat de stukken die verzoeker bijbrengt ter onderbouwing van zijn standpunt door hem niet reeds zijn aangebracht bij verweerder, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst naar voren gebracht in het kader van huidig beroep bij de Raad. Verzoeker werd er nochtans reeds op 24 mei 2017 van op de hoogte gebracht dat werd overwogen om zijn verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde en de mogelijkheid geboden stukken voor te leggen die bij het nemen van een dergelijke beslissing in rekening dienden te worden gebracht. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was deze stukken reeds voor te leggen bij het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen en dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De Raad kan dan ook geen rekening houden met de nieuwe documenten die verzoeker pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring voor het eerst heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

Waar verzoeker voorhoudt dat uit een schrijven van 6 september 2017 van een van zijn slachtoffers die zich burgerlijke partij stelde blijkt dat hij door zijn toenmalige raadsman nooit op de hoogte werd gesteld

van de vraag tot betaling van de schadevergoeding en hij geen vraag naar mogelijke afbetalingen heeft ontvangen, waardoor hij meent dat hem niet kan worden verweten hierop nooit te zijn ingegaan, merkt de Raad ten overvloede nog het volgende op. Het vonnis van 26 oktober 2010 legde verzoeker duidelijk op om een schadevergoeding te betalen aan dit slachtoffer. Van een persoon met schuldinzicht die tot inkeer is gekomen, kan in deze situatie worden verwacht dat deze vervolgens uit eigen beweging de stappen zet om de schadevergoeding waartoe hij is veroordeeld te betalen aan zijn slachtoffer, en deze hiervoor niet passief wacht tot het slachtoffer zelf hiertoe initiatief neemt of gerechtelijke stappen zet. Er blijkt niet dat verzoeker zich in redelijkheid kan verschuilen achter een beweerd niet handelen van zijn voormalige raadsman, die hem op dat ogenblik net vertegenwoordigde. De Raad leest in dit schrijven ook geenszins dat verzoeker door zijn vorige raadsman niet in kennis werd gesteld van de vraag van dit slachtoffer tot betaling van de schadevergoeding. Hierin kan enkel worden gelezen dat dit slachtoffer meermaals contact zocht met verzoeker via zijn toenmalige raadsman voor betaling van de schadevergoeding, maar zonder succes. Verzoeker geeft bovendien zelf aan dat hij pas op aansturen van zijn huidige advocaat en met het oog op een voorlopige invrijheidstelling, en dit pas midden 2017, dit slachtoffer heeft aangeschreven. Hieruit blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht en een oprechte intentie om het slachtoffer te vergoeden, te meer waar verzoeker geen bewijs van effectieve betalingen aan dit slachtoffer voorlegt voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zelfs toen verzoeker in de tweede helft van 2014 en begin 2015 werkzaam was, blijkt niet dat hij enige bekommernis had om zijn slachtoffer te vergoeden.

Verzoeker stelt dat hij in de gevangenis de nodige begeleiding en opleiding heeft gekregen om zijn reclasseringskansen te optimaliseren. Het is onduidelijk wat verzoeker precies bedoelt met de begeleiding die hij in de gevangenis heeft genoten. Er blijkt wel dat verzoeker in de gevangenis verschillende opleidingen heeft gevolgd. Met het enkele gegeven dat hij tijdens zijn gevangenschap enkele opleidingen volgde, met name de opleiding bakker en de opleiding veiligheidscertificaat voor aannemers, toont verzoeker evenwel nog niet aan dat de staatssecretaris op kennelijk onredelijke gronden heeft geoordeeld dat er actueel nog steeds sprake is van ernstige redenen van openbare orde, en dit waar verzoeker ondanks meerdere veroordelingen volhardde in zijn gewelddadig en crimineel gedrag, hij reeds tweemaal een werkstraf naast zich neer legde, hij zich op 27 juni 2015 eigenhandig onttreed van zijn enkelband en een kleine 9 maanden ondergedoken leegde totdat hij op 14 maart 2016 opnieuw werd aangetroffen en opgesloten en niet blijkt dat er in hoofde van verzoeker daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Het gegeven dat verzoeker in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat hij tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Wat de gevolgde opleidingen betreft waarvan stukken werden voorgelegd, blijkt bovendien ook niet dat verzoeker in deze sectoren dan aan de slag wil of hiermee aan de slag kan na een eventuele vrijlating. Hij gaf immers aan dat hij na zijn vrijlating nog een andere opleiding wenst te volgen, met name bij de VDAB als bekister-ijzervlechter. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker vooral problemen heeft met alcohol-misbruik, agressie en een gebrek aan dagdagelijkse structuur. Verzoeker neemt de bezorgdheden op deze verschillende punten niet weg door te wijzen op de door hem in de gevangenis gevolgde opleidingen waarvan daarenboven niet of onvoldoende blijkt dat hij hiermee aan de slag wil of kan.

Er blijkt verder niet dat het gegeven dat verzoekers verblijfsrecht (van meer dan drie maanden) pas in 2008 werd geregeld, terwijl hij al sinds 2004 in België verblijft, op zich wordt aangewend om het actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde te onderbouwen. Er blijkt niet dat dit gegeven in het nadeel van verzoeker heeft gespeeld, waar in wezen ook niet worden betwist dat er als gevolg van het langdurige verblijf in België wel degelijk sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat deze vaststelling een invloed heeft gehad op de determinerende motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De kritiek op deze redengeving kan dan ook in geen geval aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en dient niet nader te worden onderzocht. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel blijkt niet.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij de werkstraffen niet moedwillig naast zich heeft neergelegd. Hij stelt hier eenvoudigweg niet van op de hoogte te zijn geweest, anders had hij deze zeker tot een goed einde gebracht. Hij stelt op de zitting geen advocaat te hebben gehad en zichzelf te hebben verdedigd. Hij stelt ervan op te hoogte te zijn geweest dat hij een werkstraf diende uit te voeren, maar hij de verdere procedure niet kende en er verkeerdelijk vanuit ging dat hij per brief zou worden verwittigd terwijl hij zich moest aanmelden bij het Justitiehuis.

Deze a posteriori uitlegging kan niet overtuigen. Niet enkel spreekt verzoeker zichzelf tegen door te stellen wel en niet op de hoogte te zijn geweest van de opgelegde werkstraffen, hij beperkt zich op dit punt ook tot blote beweringen die niet met een begin van bewijs worden ondersteund. Er ligt geen begin van bewijs voor dat verzoeker niet werd uitgenodigd om zich aan te melden bij het Justitiehuis of dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil geen gevolg heeft kunnen geven aan de hem opgelegde werkstraffen. De Raad benadrukt ook dat de betreffende veroordelingen dateren van respectievelijk 22 juni 2010 en 20 juni 2014, en pas op respectievelijk 13 september 2011 en 29 juni 2016 de werkstraffen werden omgezet in de vervangende gevangenisstraffen. Er blijkt niet dat verzoeker zich op enig ogenblik informeerde met betrekking tot de hem opgelegde werkstraffen, niettegenstaande hij hiervoor ruim de tijd had. Verzoeker kan dit gebrek aan interesse voor de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde werkstraffen en zijn passiviteit om hieraan gevolg te geven en zo aan te tonen dat hij daadwerkelijk zijn gedrag verbeterde, ook niet rechtzetten met de huidige volstrekt hypothetische bewering dat hij zijn werkstraffen zeker tot een goed einde zou hebben gebracht mocht hij hiervan op de hoogte zijn geweest. Verzoekers uitleg, die om hoger genoemde redenen al niet kan overtuigen, kan al zeker niet overtuigen waar hij, nadat op 13 september 2011 een eerste werkstraf reeds werd omgezet in een gevangenisstraf, op 20 juni 2014 opnieuw een werkstraf kreeg opgelegd. Hij diende zich op dat ogenblik des te meer bewust te zijn van het belang om hieraan tijdig gevolg te geven. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat er in zijn hoofd wel degelijk een intentie bestond om de bedoelde werkstraffen uit te voeren.

Verzoeker benadrukt verder dat hij zich in de laatste jaren voor de uitvoering van de tussengekomen vonnissen heeft onthouden van elke criminele activiteit. Hij stelt dat hij de mogelijkheid dient te krijgen om dit nogmaals aan te tonen, hetgeen op korte termijn kan gebeuren in het kader van zijn reclassering. Hij verwijst naar een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 31 augustus 2017.

Er dient te worden aangenomen dat – nadat verzoeker in de periodes van 13 september 2011 tot 12 november 2011 en van 27 april 2012 tot 15 mei 2012 reeds in de gevangenis verbleef – hij op 16 februari 2015 opnieuw werd opgesloten in de gevangenis met het oog op het uitzitten van zijn straffen. De laatste feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van 25 juli 2013. Op zich kan verzoeker dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij reeds ‘jaren’ voor de uitvoering van de strafrechtelijke vonnissen geen nieuwe feiten meer pleegde. De staatssecretaris heeft verder concreet gemotiveerd waarom volgens hem er wel degelijk nog sprake is van een actueel en voldoende ernstig risico voor de openbare orde. Hierbij werd onder meer rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zich op 27 juni 2015 onttreed van zijn enkelband om vervolgens 9 maanden spoorloos te blijven totdat hij op 14 maart 2016 opnieuw kon worden aangetroffen en opgesloten in de gevangenis. Er werd verder ook gewezen op een volgens de staatssecretaris reëel risico op recidive waar verzoeker ondanks meerdere veroordelingen bleef volharden in zijn gewelddadig en crimineel gedrag en op het gegeven niet blijkt dat er wat verzoeker betreft daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Verzoeker toont nog niet aan dat het kennelijk onredelijk is om in de gegeven omstandigheden te besluiten dat het ernstige risico voor de openbare orde nog steeds actueel is.

Het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 31 augustus 2017 dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en bijgevolg kan de Raad er, optredend als annulatierechter, geen acht op slaan.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris, in de gegeven omstandigheden en gelet op de gegevens zoals deze hem gekend waren bij het nemen van de bestreden beslissing, op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de ernstige redenen van openbare orde nog een actueel karakter hebben.

4.16. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing het resultaat zijn van een individueel onderzoek waarbij de staatssecretaris alle objectieve en relevante gegevens alsook specifieke omstandigheden, zoals zij blijken uit het administratief dossier, in acht heeft genomen. In de bestreden beslissing wordt op deugdelijke en omstandige wijze toegelicht waarom uit het persoonlijk gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De staatssecretaris licht daarbij voldoende toe dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat deze bedreiging de bestreden beslissing rechtvaardigt ter bescherming van de openbare orde (noodzakelijkheid). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de in casu genomen maatregel, dit is de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf, niet in verhouding staat met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde. Er blijkt niet dat in de gemaakte beoordeling omtrent het ernstige en actuele risico voor de openbare orde

gegevens, die in casu relevant zijn en voorlagen, werden miskend of dat er sprake is van een incorrecte feitenvinding of enige kennelijke onredelijkheid.

4.17. De staatssecretaris hield er in de bestreden beslissing verder rekening mee dat verzoekers moeder, stiefvader, broer en halfbroer woonachtig zijn in België en hij ook nog samenwoonde met deze familieleden voorafgaand aan zijn verblijf in de gevangenis. Deze hebben de Litouwse dan wel Bulgaarse nationaliteit en zijn verblijfsgerechtigd. Hij erkende ook dat deze familieleden verzoeker regelmatig bezoeken in de gevangenis en verzoeker regelmatig telefonisch contact heeft met zijn moeder en broer. De staatssecretaris benadrukte evenwel dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM voor zover er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden. Hij stelde vast dat verzoeker bijna 28 jaar oud is en niet is gebleken dat hij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Het loutere gegeven van samenwonen toont volgens hem niet of onvoldoende aan dat de mate van afhankelijkheid zodanig is dat deze de gebruikelijke banden tussen gezins- of familieleden overstijgt. Waar verzoeker voorhoudt een duurzame relatie te hebben met een Belgische vrouw en in dit verband enkele brieven voorlegde van deze vrouw, merkte de staatssecretaris op dat niet of onvoldoende blijkt dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 van het EVRM. Voor zover alsnog een gezins- of familieleven moet worden aangenomen en waar kan worden aanvaard dat verzoeker tijdens zijn jarenlange verblijf een welbepaald privéleven in België heeft opgebouwd, wees de staatssecretaris daarenboven op het volgende. Hij oordeelde dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers familiale en persoonlijke belangen. Hij wees erop dat verzoeker sinds 2004 in België verblijft en hij op 8 september 2008 een recht op verblijf (van meer dan drie maanden) verkreeg. Hij erkende dat er, waar verzoeker sinds jeugdige leeftijd in België heeft verbleven, sprake is van een schoolopleiding en sociale en culturele banden met België. Hij was evenwel van mening dat uit niets blijkt dat de opgebouwde banden met België van een zodanig uitzonderlijke aard zijn dat deze kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Hij stelde dat dit ook nog niet betekent dat verzoeker niet in redelijkheid opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland (of elders). De staatssecretaris benadrukte dat verzoeker voor een deel is opgegroeid in Litouwen, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij met dit land geen andere band meer heeft dan zijn nationaliteit. Hij stelde dat het aannemelijk is dat verzoeker nog steeds een zekere kennis heeft van het Litouws en deze taal snel opnieuw voldoende onder de knie kan krijgen indien hij terugkeert naar Litouwen. Hij wees erop dat verzoekers grootouders nog in dit land verblijven en zij eventueel – in de mate van het mogelijke – kunnen helpen om verzoekers kennis van de taal zo snel mogelijk terug te verbeteren en zijn leven opnieuw uit te bouwen in het herkomstland. Hij wees er ook op dat de contacten met familie, vrienden en vriendinnen in België ook kunnen worden onderhouden middels (korte) bezoeken in Litouwen of elders en middels de moderne communicatiemiddelen, alsook dat de familie en vrienden in België verzoeker vanuit dit land kunnen ondersteunen bij het opnieuw opbouwen van een privéleven in Litouwen. Het gegeven dat verzoeker reeds heeft gewerkt in België en bij zijn vrijlating een opleiding bekister-ijzervlechter kan gaan volgen bij de VDAB, doet volgens de staatssecretaris niet anders oordelen. Hij wees er in dit verband nog op dat verzoeker in het verleden slechts sporadisch was tewerkgesteld en de vaardigheden die verzoeker oppikte tijdens zijn opleidingen en werk in België ook van pas kunnen komen in zijn thuisland.

4.18. Verzoeker betoogt vooreerst dat hij wel degelijk sinds enkele jaren een duurzame relatie heeft met een Belgische vrouw.

Het EHRM oordeelt in dit verband dat het begrip ‘*gezin*’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip ‘*gezinsleven*’ (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘*gezinsleven*’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20

juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Uit recente rechtspraak blijkt dat samenwoning geen absolute vereiste is. Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie. (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 65).

In casu is het niet betwist dat verzoeker niet samenwoont met zijn Belgische vriendin. Er blijkt evenmin een duidelijke intentie tot het formaliseren van de relatie door het aangaan van een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Er blijkt ook niet dat hiervoor plannen bestaan. Evenmin is er sprake van kinderen. Door het louter aangeven dat er reeds sinds enkele jaren een duurzame relatie zou bestaan, zonder concreet te duiden welke elementen in het voorliggende concrete geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie, weerlegt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing nog niet dat onvoldoende blijkt dat de feitelijke partnerrelatie beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Voor de gevangenschap van verzoeker blijkt er, volgens de verklaring van zijn vriendin, ook maar gedurende een viertal maanden sprake te zijn geweest van een relatie, waarna ze terug een koppel zouden zijn geworden tijdens verzoekers verblijf in de gevangenis begin 2017. Verzoeker kan dus niet zomaar worden gevolgd in zijn betoog van een jarenlange relatie. In deze omstandigheden toont verzoeker het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, niet of onvoldoende aan. Verzoeker blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen en dat de beoordeling ter zake door de staatssecretaris kennelijk onredelijk is.

4.19. Wat de familieband tussen verzoeker en zijn moeder en stiefvader betreft, en in het verlengde hiervan tussen verzoeker en zijn broer en halfbroer, refereert de staatssecretaris verder aan de rechtspraak van het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen – of tussen meerderjarige broers – enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De staatssecretaris stelt vast dat verzoeker bijna 28 jaar oud is en niet is gebleken dat hij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Het loutere gegeven van samenwonen toont volgens hem niet of onvoldoende aan dat de mate van afhankelijkheid zodanig is dat deze de gebruikelijke banden tussen gezins- of familieleden overstijgt.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat hij in het begin van zijn vrijlating wel degelijk volledig afhankelijk zal zijn van deze familieleden, bij gebrek aan inkomsten. Hij stelt dat het nog geruime tijd zal duren vooraleer hij voor zichzelf over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zal kunnen beschikken, waar hij bij vrijlating eerst nog een opleiding bij de VDAB wil volgen. Hij wijst verder op de essentiële rol van deze familieleden bij zijn re-integratie in de maatschappij en waar hij structuur en begeleiding nodig heeft. Hij wijst op de betalingen van zijn moeder en broer aan hem tijdens zijn verblijf in de gevangenis en op hun vele bezoeken aan de gevangenis. Hij stelt dat dit wel degelijk wijst op een financiële en morele afhankelijkheid.

De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis in de eerste plaats ten laste komt van de Belgische Staat. Het gegeven dat hij in de gevangenis af en toe ook sommen ontvangt van zijn moeder en broer maakt nog niet dat hij tijdens zijn huidige gevangenschap in het bijzonder afhankelijk is van deze familieleden. Het gegeven dat deze familieleden hem komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Daarnaast weerlegt verzoeker met zijn uiteenzetting de motivering nog niet dat niet blijkt dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis niet zelfstandig zal kunnen functioneren en dus in staat kan worden geacht te kunnen instaan voor zijn eigen levensonderhoud. Zoals verzoeker zelf aangeeft, en blijkt uit de stukken van het administratief dossier, was verzoeker reeds werkzaam. Er blijkt dus niet dat hij afhankelijk is van de thans door hem beoogde opleiding na zijn vrijlating om werkzaam te zijn. Hij toont ook niet aan dat hij met de door hem reeds doorlopen opleidingen niet werkzaam kan zijn in zijn herkomstland. Er blijkt verder evenmin dat hij tijdens zijn periode van onderduiking gedurende 9 maanden dan specifiek afhankelijk was van zijn familieleden in België. De Raad wenst hierbij ook te benadrukken dat de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband een zeker duurzaam karakter dient te hebben. Verzoekers leeftijd, met name 28 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat hij in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoekers voorgehouden bijzondere afhankelijkheidsband van zijn moeder in België botst ook met zijn verdere betoog dat, gelet op de recente relatiebreuk tussen zijn moeder en stiefvader en de verhuis van zijn meerderjarige broer naar een appartement van diens vriendin, hij als enige man in huis mee zal dienen in te staan en te zorgen voor zijn moeder en jongere broer. Hij kan evenwel bezwaarlijk terzelfdertijd voorhouden dat hijzelf (financieel) afhankelijk is van zijn moeder als dat zijn moeder (financieel) afhankelijk is van hem. Er wordt in dit verband verder opgemerkt dat deze gegevens niet gekend waren bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder kon hiermee dan ook geen rekening houden. Er wordt nog opgemerkt dat verzoeker geenszins overtuigt dat zijn moeder voor de opvoeding en zorg van haar jongste kind, verzoekers halfbroer, dan is aangewezen op zijn ondersteuning. Er blijkt ook niet dat de vader van dit kind, ondanks de breuk met verzoekers moeder, niet langer mee wil en kan instaan voor de zorg en opvoeding van dit kind, zowel financieel en materieel, en dat hij zijn rol als vader niet langer wil opnemen. Op geen enkele wijze staat verzoeker zijn bewering dat hij actueel reeds als vaderfiguur optreedt voor zijn halfbroer met concrete elementen of een begin van bewijs. Dit betoog kan niet overtuigen.

In zoverre verzoeker nog wijst op de essentiële rol van zijn familieleden in België bij zijn re-integratie in de maatschappij en waar hij structuur en begeleiding nodig heeft, verwijst hij verder opnieuw naar stukken waarvan niet blijkt dat deze reeds voorlagen bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont hiermee ook onvoldoende aan dat, op het moment van zijn vrijlating, er sprake zal zijn van een zodanige afhankelijkheidsband op moreel vlak dat deze zou moeten worden gekwalificeerd als een bijzondere afhankelijkheidsband. Dit gegeven is actueel in hoge mate hypothetisch, waar niet vaststaat wanneer verzoeker zal vrijkomen. In principe loopt zijn straf pas af in oktober 2019. Het gegeven dat verzoeker na zijn vrijlating opnieuw wenst te gaan inwonen bij zijn moeder in België betekent ook nog niet dat zij, of verzoekers andere familieleden in België, verzoeker dan de nodige structuur en begeleiding kunnen geven die hij dan naar eigen zeggen behoeft om niet opnieuw op het slechte pad te komen. Verzoeker duidt niet concreet op welke wijze zijn familieleden hem dan opnieuw structuur en begeleiding kunnen en zullen geven, rekening houdende ook met zijn leeftijd. Hij toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten, onvoldoende aan.

4.20. Zelfs voor zover bovendien alsnog een gezins- en familieleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM moet worden aangenomen in de relatie tussen verzoeker en zijn moeder, stiefvader, broer en halfbroer, en waar het niet is betwist dat verzoeker gelet op zijn langdurige verblijf in België, een privéleven in dit land heeft opgebouwd, waardoor een verder onderzoek in het licht van het tweede lid van dit artikel zich opdringt, volgt uit de bestreden beslissing in ieder geval dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft dus een wettelijke basis. Dit wordt niet betwist. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het privé- en/of gezins- en familieleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals reeds uiteengezet, vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Er wordt benadrukt dat de staatssecretaris in ieder geval ook verder heeft gemotiveerd voor zover alsnog een gezins- of familieleven in België dient te worden aangenomen, alsook waar kan worden aangenomen dat er in ieder geval ook een privéleven in België bestaat, gelet op het langdurig verblijf van verzoeker in dit land. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekers gezins- en familiale banden alsook zijn privéleven op het Belgische grondgebied in rekening zijn gebracht en deze zijn afgewogen tegen de ernstige redenen van openbare orde die spelen in verzoekers situatie. De redenen waarom in de doorgevoerde belangenafweging een groter gewicht wordt toegekend aan de belangen van openbare orde kunnen in de bestreden beslissing worden teruggevonden. De vereiste belangenafweging werd dan ook doorgevoerd.

Er werd reeds vastgesteld dat de staatssecretaris op zich kon overgaan tot de genomen maatregel van beëindiging van het verblijfsrecht om ernstige redenen van openbare orde. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motivering te weerleggen dat deze ernstige redenen van openbare orde nog steeds actueel zijn.

Wat de criteria van de duur van het verblijf in België, de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met België en de nationaliteit van de betrokken personen betreft, is het niet betwist dat verzoeker op ongeveer 14-jarige leeftijd naar België is gekomen, ofwel bijna 14 jaar geleden. Het wordt op zich evenmin betwist dat verzoeker in deze periode een privéleven heeft opgebouwd in dit land, meer bepaald waar hij hier school heeft gelopen en hier sociale en culturele banden heeft opgebouwd, en hij nog inwoont bij zijn familieleden in België (minstens zijn moeder en halfbroer). Deze familieleden hebben de Litouwse dan wel Bulgaarse nationaliteit. De staatssecretaris hield rekening met al deze gegevens, maar was van oordeel dat niet blijkt dat de opgebouwde familiale, sociale en culturele banden met België van een zodanig uitzonderlijke aard zijn dat deze kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Hij stelde vast dat verzoeker bijna 28 jaar oud is en niet is gebleken dat hij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Het loutere gegeven van samenwonen toont volgens hem niet of onvoldoende aan dat de mate van afhankelijkheid zodanig is dat deze de gebruikelijke banden tussen gezins- of familieleden overstijgt. Hij stelde dat dit nog niet betekent dat verzoeker niet in redelijkheid opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland. Hij wees erop dat de contacten met familie, vrienden en vriendinnen in België ook kunnen worden onderhouden middels (korte) bezoeken in Litouwen of elders en middels de moderne communicatiemiddelen. Het gegeven dat verzoeker reeds heeft gewerkt in België en bij zijn vrijlating een opleiding bekister-ijzervlechter kan gaan volgen bij de VDAB, doet volgens de staatssecretaris niet anders oordelen. Hij wees er in dit verband nog op dat verzoeker in het verleden slechts sporadisch was tewerkgesteld en de vaardigheden die verzoeker oppikte tijdens zijn opleidingen en werk in België ook van pas kunnen komen in zijn thuisland.

Wat het criterium betreft van de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het land van herkomst, is het verder niet betwist dat verzoeker tot ongeveer zijn 14 jaar in het herkomstland heeft verbleven. De staatssecretaris benadrukte dat verzoeker voor een deel is opgegroeid in Litouwen, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij met dit land geen andere band meer heeft dan zijn nationaliteit. Hij stelde dat het aannemelijk is dat verzoeker nog steeds over een zekere kennis beschikt van het Litouws en deze taal opnieuw snel voldoende onder de knie kan krijgen indien hij terugkeert naar Litouwen. Hij wees erop dat verzoekers grootouders nog in dit land verblijven en zij eventueel – in de mate van het mogelijke – kunnen helpen om verzoekers kennis van de taal zo snel mogelijk terug te verbeteren en zijn leven opnieuw uit te bouwen in het herkomstland. Hij wees erop dat de familie en vrienden in België verzoeker ook vanuit dit land kunnen ondersteunen bij het opnieuw opbouwen van een privéleven in Litouwen.

Verzoeker betoogt dat zijn banden met Litouwen zeer beperkt zijn. Deze beperken zich tot de band met zijn grootouders. Zijn grootmoeder zou ernstig ziek zijn. Hij stelt dat zijn grootouders enkel Russisch spreken. Hij stelt bij een terugkeer naar Litouwen geen onderdak, familie of vrienden te hebben waarbij hij terecht kan. Hij stelt het Litouws totaal niet machtig te zijn.

Met dit betoog weerlegt verzoeker het motief in de bestreden beslissing niet dat, waar hij tot ongeveer zijn 14 jaar in Litouwen heeft verbleven, niet blijkt dat hij met dit land geen andere band dan zijn nationaliteit heeft. In het licht van dit gegeven kan worden aangenomen dat verzoeker bekend is met de talen, cultuur en gebruiken in dit land. Hij erkent zo ook dat hij er reeds scholing heeft genoten. In het kader van het hoorrecht gaf verzoeker ook aan zowel Russisch als Litouws te kunnen. Hij weerlegt de vaststelling van de staatssecretaris niet dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar zijn herkomstland snel deze talen opnieuw onder de knie kan krijgen. Verzoekers huidige verklaring het Litouws totaal niet machtig te zijn is strijdig met zijn eerdere verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken en kan niet overtuigen. Hij toont ook niet met een begin van bewijs aan in zijn herkomstland enkel scholing in het Russisch te hebben genoten. Verzoeker betwist verder niet dat hij nog voldoende Russisch kan. Hij erkent ook dat hij nog familieleden heeft in zijn herkomstland, minstens zijn grootouders. Er blijkt niet dat hij niet langer bij hen terecht kan en deze hem, zeker in een eerste periode, niet kunnen bijstaan bij zijn terugkeer en re-integratie in de Litouwse samenleving. Ook blijkt niet dat verzoekers moeder of broer hem hierbij niet kunnen ondersteunen, door financiële steun en eventueel ook door het aanspreken van familieleden en/of vrienden of kennissen die zij nog hebben in het herkomstland. Verzoeker geeft in zijn feitenrelaas bovendien zelf aan dat hij initieel nog twee jaar heeft verbleven bij een oom in Litouwen om zijn studies daar af te maken, voordat hij zijn moeder volgde

naar België. Hij geeft niet aan dat dit familielid niet langer woonachtig is in Litouwen en hij niet langer bij hem terecht kan. Verzoeker betoogt nog dat zijn grootmoeder ernstig ziek zou zijn. Dit wordt niet verder verduidelijkt. Er blijkt niet dat deze ziekte dan verhindert dat hij in eerste instantie bij zijn grootouders terecht kan bij terugkeer naar het herkomstland voor onderdak en ondersteuning. Het in dit verband voorgelegd stuk is niet opgesteld in een landstaal en gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de concrete inhoud ervan. Overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt dit stuk niet verder in overweging genomen. Er wordt ook herhaald dat verzoeker nalaat om een concrete duiding te geven bij dit stuk, waardoor in geen geval blijkt dat de voorgehouden medische problemen van de grootmoeder, voor zover deze al zijn aangetoond, verhinderen dat hij nog bij zijn grootouders terecht kan. Verzoeker overtuigt dan ook geenszins dat hij in zijn herkomstland geen onderdak zal hebben of er geen familie of vrienden meer heeft bij wie hij terecht kan. Er blijkt evenmin dat verzoeker bij deze familieleden in zijn herkomstland geen structuur in zijn leven kan vinden of zij niet een zekere controle op verzoeker zullen kunnen uitoefenen. Hij overtuigt niet dat hij aldaar aan zijn lot zal worden overgelaten. Er blijkt ook niet dat hij aldaar niet opnieuw contact kan zoeken met andere familieleden of vroegere vrienden en/of kennissen en hij aldaar gelet op zijn nog jonge leeftijd geen nieuwe contacten kan aanknopen. Hij weerlegt het motief in de bestreden beslissing niet dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij opnieuw een leven voor zichzelf kan opbouwen in zijn herkomstland Litouwen. Verzoeker betwist ook niet dat zijn familieleden en zijn vrienden in België hem regelmatig kunnen komen bezoeken en hij met hen via de moderne communicatiemiddelen contacten kan onderhouden. Evenmin blijkt dat deze hem vanuit België niet kunnen ondersteunen.

Verzoeker herhaalt nog dat hij in de toekomst een opleiding tot bekister-ijzervlechter via de VDAB kan volgen. Dit gegeven werd evenwel in rekening gebracht door de staatssecretaris. Verzoeker duidt niet waarom de gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij met zijn thans reeds gevolgde opleidingen en kwaliteiten geen toegang kan hebben tot de arbeidsmarkt in zijn herkomstland.

Gelet op de bovenstaande motieven blijkt op afdoende wijze uit de bestreden beslissing dat de staatssecretaris de Boultif/Üner criterium in het kader van zijn belangenafweging in rekening heeft genomen, zoals de duur van verzoekers verblijf en de hechtheid van diens sociale, culturele en familiebanden met België en met zijn land van herkomst. Verzoeker toont het kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter van de belangenafweging niet aan.

De Raad merkt louter ten overvloede ook nog op dat verzoeker niet aantoont dat er concrete hinderpalen voorliggen voor zijn moeder en halfbroer om samen met hem terug te keren naar Litouwen. Verzoekers halfbroer is nog zeer jong, zodat niet blijkt dat het voor dit kind bijzonder moeilijk zou zijn om van leefsituatie te veranderen. Concrete argumenten liggen in dit verband niet voor.

4.21. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn familieleden heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken in overweging genomen.

De staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoeker, inclusief de aanwezigheid van zijn moeder, broer en halfbroer in België, niet opwegen tegen de *“vrijwaring van de openbare orde”* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

De staatssecretaris heeft op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van verzoekers verblijfsrecht een *“noodzakelijke maatregel”* vormt ter bescherming van de openbare orde.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatsecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De aangevoerde schending van dit artikel wordt niet aangenomen.

4.22. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld. De motieven in feite en in rechte die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen immers eenvoudig in deze beslissing worden gelezen en deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.23. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS